

Asemeni unei furnicuțe, Miyuki face-un ceai,
în frumosu-i set de porțelan, cu alb și cu corai.
Dar mișcându-se în grabă, ea deșteaptă
păsările adormite din decorul delicat.
Bunicul stă în tihnă, tot acolo-i așezat
cu ochii aproape închiși, veghează-n tăcere,
de nimic nu-i deranjat.

Nepoțița așază pe masa joasă din grădină
ceainicul cu apă rece și-o ceașcă ciobită plină
cu ciobul de porțelan din ea, alături.
— Bunicule, vino, totul e gata, nu mă dau în lături!
— Bunicule, dormi? Bunicule, uite, e pentru tine!...

Bunicul bea apa rece ca pe un ceai rar și prețios
gustând bobیțele-aduse de Miyuki, cu stil și tacticos.
— Când începem să medităm, bunicule? Când? Spune-mi!
În liniște, bunicul se ridică. Și Miyuki îl urmă.
Fără vreo vorbă, el pășea pe drum, cu concentrare,
respirând încet, zâmbind fără-ncetare.
Privea poteca de sub picioarele sale.
Simțind pietricelele sub încălțări, înainta cu grijă mare
de parcă ar fi pășit pe nestemate rare.
Miyuki, ٲopăind în timp ce gărgărițe prindea,
întruna, întruna repeta:
— Când începem să medităm, bunicule? Când? Spune-mi!

Bunicul o luă de mână.

Miyuki încet înainta,
descoperind, puțin câte puțin, poteca
ce sub micuți-i pași se desfăcea
și privind, fără s-atingă,
albinele care în aer pluteau,
pietrele care tăceau
și iarba care încet, încet, creștea.

Sub soarele oranj, rotund și fierbinte,
bunicul se lungi în iarbă,
iar Miyuki se ghemui lângă el, cuminte.

Fetița zări mii de forme desenându-se-n nori.
— O vulpe! O găină! Ba nu, e un miel! Să fie un cal? E și-o pasăre mare?
Iar tu, bunicule, spune-mi. Tu, acolo sus, ce vezi oare?

Bunicul, nemișcat, zâmbea.
Bucuros el stătea pe pământ,
simțind fiecare fir de iarbă trupu-i ținând,
în timp ce alături o-avea pe Miyuki a lui cea dragă.

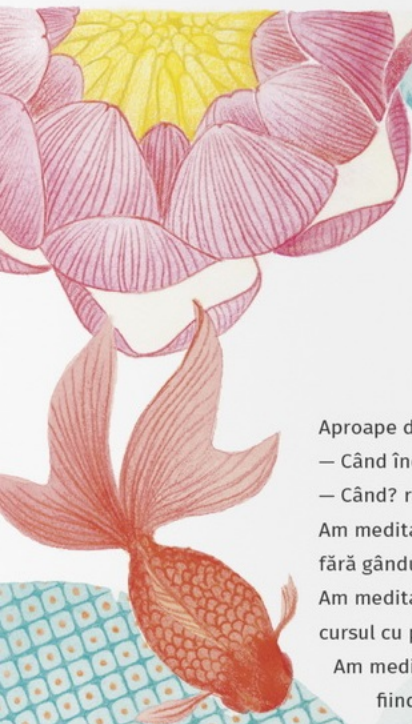

Ușor-ușor se lăsa seara, când ziua își schimba înfățișarea,
și-n vremea-n care-aceasta se pregătea de noapte,
bunicul și Miyuki se întorceau 'n-ale-nserării șoapte;
ajunși apoi acasă, în liniște, în fața porților,
bunicul inspiră adânc parfumul trandafirilor.

Dar Miyuki nici nu-l observă
și, nerăbdătoare, îi tot repetă:
— Când începem să medităm, bunicule? Când? Hai, spune-mi...

Bunicul o apropie pe micuța Miyuki de-o floare minunată,
da, înainte de noapte, trandafirul i se mai oferea privirii înc-o dată.
Iar înainte ca el să-și pregătească pentru culcare frumoasele petale,
Miyuki inspiră și zise: cât de puternice și delicioase sunt miresmele tale.
Apoi, ea-nchise ușor pleoapele, închipuindu-și cum parfumul minunat
i se imprima în piele imediat.

Aproape de trandafir, pentru ultima dată, Miyuki întreabă:
— Când începem să medităm, bunicule? Când? Spune-mi!
— Când? răspunse bunicul. Dar, Miyuki, am meditat ziua întreagă.
Am meditat când am mers pe drum, fără să facem nimic altceva,
fără gânduri sau cuvinte, când eram doar noi, pașii noștri și poteca.
Am meditat aproape de râu, ne-am uitat la apă fără să-i urmărim
cursul cu privirea, iată.

Am meditat ridicându-ne ochii spre nori fără să ni-i imaginăm,
fiind complet prezenți în clipa-n care ne doream să-i
transformăm.

— Da, Miyuki, e izul fericirii
de-a fi aici acum, împreună.
— Și eu îți mulțumesc, bunicule,
bucuria se-adună.
— Mulțumesc că ești în viața mea!
Bunicul o îmbrățișă. Miyuki respiră
adânc și-ncepu meditația.